

ODGOVORNOST POSLODAVCA ZBOG POVREDE PRAVA ZAPOSLENOG**Zakon o radu****član 64 i član 65 stav 1**

Određenost prava

Sentenca:

Odgovornost poslodavca za naknadu štete zbog povrede prava zaposlenog proizlazi iz povrede određenog prava zaposlenog iz radnog odnosa, šikane, diskriminacije, uznemiravanja, nekog drugog uznemiravajućeg postupka ili zloupotrebe prava od strane poslodavca.

Iz obrazloženja:

"Imajući u vidu sve navedene okolnosti, po oceni Vrhovnog kasacionog suda, za sada se ne može prihvatiti zaključak nižestepnih sudova o odgovornosti tuženog zbog povrede prava tužioca kao zaposlenog, budući da ova obaveza poslodavca mora biti posledica povrede određenog prava zaposlenog iz radnog odnosa, zbog šikane, diskriminacije, uznemiravanja, nekog drugog uznemiravajućeg postupka ili zloupotrebe prava od strane poslodavca, što je uzrokovalo ozbiljno ugrožavanje zdravlja tužioca i srčani udar koji je pretrpeo.

Organizacione promene i rešavanje tehnološkog viška, kao zakonsko pravo poslodavca, ne može se smatrati protivpravnom radnjom, bez obzira što izaziva poremećaj psihičke i emocionalne ravnoteže zaposlenog, i zbog ovih radnji poslodavac ne odgovara po pravilima o deliktnoj odgovornosti, ali opšta zdravstvena sposobnost, kompromitovana faktorima rizika koji su tipični za određene vidove štete, može biti dodatno ugrožena prekomernim opterećenjem zaposlenog, suprotno odredbama člana 64. i člana 65. stav 1. Zakona o radu, pa su nižestepni sudovi propustili da ocene koliko su obim poslova i količina poslova, koje je pre srčanog udara obavljao tužilac, doprineli nastanku štete koju je tužilac pretrpeo, budući da se radno angažovanje u redovnom radnom vremenu i prekovremni rad u zakonskim okvirima, po pravilu, ne mogu smatrati tipičnim uzrokom srčanog udara, odnosno koronarnog oboljenja, da li je tuženom bilo poznato opšte zdravstveno stanje tužioca, te da li je, obzirom na te okolnosti, poveravanje povećanog obima poslova tužiocu, suprotno navedenim propisima, moglo dovesti do pogoršanja njegovog zdravstvenog stanja."

(Rešenje Vrhovnog kasacionog suda, Rev2. 1285/2010 od 19.5.2011. godine)